

Jordi Llavina

Diari d'un setembrista

Premi
Alfons el Magnànim
València de Poesia

bromera poesia

Quina despulla, el cos, quan no s'estima!
Fa com la mà del cec,
que, en una plana llisa, ignora,
primer, i després
s'enyora.

DRAP

Hi havia tot de roba estesa als fils.
S'hi estava des de la tarda, i encara
s'hi quedaria fins a l'endemà.

Flocs i més flocs de neu
van posar un cos de gasa
al cotó esbocat de la roba
que esperava assecar-se.

Quan la neu es va retirar,
l'aigua xopà la roba.
En el trauc d'uns pantalons, en l'arruga
revessa del faldar d'una camisa
o en el relleu de moneda d'un cèntim
del botó de plàstic que imita el nacre,
s'havien glaçat, com minúscules
espores, lleganyes de neu.
La resta es va fer fonedissa
en forma d'aigua silenciosa
com la rosada.

Hores després, al matí, el sol
ja cremava a la roba.

I una mica més tard,
al migdia, la planxa
encesca sotmetia
el caient de les mànigues,
el coll d'una camisa.
Sota el metall candent,
tanta roba retuda
abraçada a la post.
Sembla que planxis una seda d'ànima
rebregada, un indòmit pergamí.

Som aquí, estem crucificats pel temps,
com una camisa que abraça l'aire.
Tenim, poc més o menys,
la textura d'un drap.
Aquest drap qualsevol, amb mànigues,
que manetes de nina
d'una mica de neu
amoixen un instant,
abans del correctiu del foc.

PISCINA

Quatre abelles que volten,
papallonejant, l'arbre
pelat d'un tub de dutxa.
S'abeuren en l'esponja
d'uns fongs de temporada,
tasten verdet de fulles
que es van descomponent
—més fúngic aliment
que també tempta els peus
de banyistes d'edats
diverses, amb rascades
o encetats del calçat.
De tant en tant, la mà
d'un nen obre l'aixeta
i cau fullatge d'aigua
al sotabosc de pell
calenta i de cabells.
Brunz el motor minúscul
d'abelles que es desplacen,
fremeix l'hèlix en l'aire.
Tenen un bon color
groc tirant a verdós.
Al vespre, tard, la pala

llarga amb fil de raqueta
retira de la pell
blava i morta de l'aigua
el cos inert, les ales
encongides, el groc
descolorit i fosc
de la més malaurada.

Cinc motos que brunzeixen
davant el bar del poble.
La carn adolescent
fa foc als ulls. El joc
de canell embragant,
gasolina cremada,
eufòria de l'estiu.
Un cap al tard d'agost.
Hi ha gerres de cervesa
de vidre molt gruixut
que fa un dibuix d'eixam.
Hi ha promeses i plans,
feliç mercaderia
embolicada amb plata
que canvia de mans.
—l'or químic de la nit,
palets filosofals.
Escuma, tot escuma.
Bromera de cervesa,
escuma de la mar,
sabonera de cossos.

Tenen, tots aquests nois,
bon color de pell bruna
amb reflexos verdosos.
Més tard arribaran
les curses i el xisclar
de rodes i de cors.
Els fars que llampeguen
en la mar de la fosca.
La línia de les boies
del blanc de carretera.
El ferro, la ferralla;
els ulls que llampurnegen
i aquesta plastilina
de la carn, dolorosa.
(Mal calafatejada,
la barqueta del cos:
roba arnada de vela
que amortalla la fusta
aterrada de l'arbre.)

Confosa entre els dos nois
que porten l'ambulància,
vestida d'infermera,
aquesta matinada
vindrà la mort amb pala.

CEGUESA

El cec llegeix amb la punta dels dits.
Ho fa passant la pell damunt la pell
gravada de les pàgines.

Com Goethe,
jo ara voldria comptar hexàmetres
damunt l'esquena de la meva amant.
Ser cos que escriu amb la punta dels dits.
Tornar a sentir un cop més
el seu cos despullat.
El pit, la boca, el cul,
la pell esborronada,
aquelles cames plenes
i els cabells que no pesen, arrissats.

Però ella ja no hi és, i jo no hi veig.
Quina despulla, el cos, quan no s'estima!
Fa com la mà del cec,
que, en una plana llisa, ignora,
primer, i després
s'enyora.

EL SOMNI

En l'aigua dels teus somnis,
s'hi banyen tot d'imatges
que tu no pots caçar.
L'art de l'instant del somni
és una cambra fosca.
Cos a mig revelar,
la pell que regalima,
imatges que s'escapen,
amfibi inaferrable
que viu arran del vòrtex.
La foto –un paper moll–
dins la cubeta plena
d'àcid i aquesta imatge
del somni dins de l'aigua
emboscada del cervell.
Si l'aigua es va assecant,
potser pots hebre el somni
però vol dir que ets mort.
Abans de ser una foto,
mostra el paper el fantasma
d'un cos jacent en l'aigua.
No pots saber si és home,
nena, vedell o serp.

També la cortisona
del somni desfà cares,
infla i deforma el cos.
La llum del somni és clara,
i no és l'ull sinó el cor
que se n'impregna polpa
i pell. Fora de l'aigua,
que és sepulcre i és gàbia,
hi ha el dia sense somni,
el món de carn i ossos.
Mai somni revelat,
sinó foto velada.

SUITE DE L'ADOLESCÈNCIA
(DOS RELATS)

I

Ell li entrega el poema
(un poema d'amor).
Per la cara que fa la noia en rebre'l,
sembla que hagi lliurat
uns arpiots bruts de terra fangosa
a un submarinista que està a punt
de cordar-se l'arnès
amb l'ampolla d'aire a l'esquena.

II

La noia li ha fet un petó.
Ell escura amb la llengua
la mica de saliva
que li ha quedat dins de la boca.
Per llepar-se'n els dits. Hi suca pa,
en aquest seu amor incipient.
L'amor que ella li contagia,
ben administrat amb l'excipient
d'una saliva encara no lesiva.

(MORALITAT)

L'amor pot ser que et dugui a esbandir uns arpiots
en l'aigua de la mar. A creure que cultives
en l'alga escabellada una tija d'espígol
(espígol que perfuma la mar de la saliva:
la cala de la boca; queixals, penya-segats;
l'espigó de la llengua; la gola de la nit.

Ben llarga, la teva ànima, lliurada a la marea:
draperia de pell, quaderna de costelles,
cordeta d'alguns músculs, tot ben esbarriat).

L'amor frega unes pedres, i en neix una aiguaneu.

GLASGOW

Porto el fred de fora
i també en porto una mica de dins,
del meu, la malura de glaç
que afecta la brancada dels ossos
i l'ombra de fullatge de l'ànima.
Les persianes encara estan abaixades,
l'habitació fa una olor greixosa,
com si l'haguéssim estat il·luminant
i escalfant tota la vigília
amb un circuit d'espelmes
altes i rosses, espigues de nit,
i ara en quedés tan sols
—descomptant-ne el record de la guixada
de carbó d'una flameta domèstica
damunt la pell de guix de la paret—,
una ruïna de cera congelada
al cul de platets i gots, feta raïms
(demà, la neu es glaçarà
a l'ampit de la finestra i als plecs
del coixí vençut pel pes del teu cap,
i serà el dia dels nius afollats).
Els meus llibres cobreixen les parets
i preserven el teu son, sobretot

aquest pany de paret
on hi ha la poesia anglosaxona
(els llibres són una bona manera
d'amortir el so i el fred que ve de fora
i el fred que ve de dintre meu).
M'agrada tant retrobar-te, amb el cos
mal confinat en la gruta del son
aquests dissabtes al matí que et quedes
dormint fins al migdia,
amortallada per la manta
o mig vestida pel llençol,
una mà fora de la roba de llit
—ocell desconcertat a punt d'embalbir-se.
Jo torno del carrer, amb el fred
estampat a quatre columnes
a la portada del diari
que duc falcat sota del braç
o raspant la crosta de la barra de pa
que duc dins el diari,
la boca que encara fuma
amb el testimoni d'alè
que litiga amb el fred,
les sabates brutes d'un fang
—*my muddy footsteps*—
que es desfà damunt el terra de fusta
i que es torna crostetes amb la calefacció,
crostetes que serveixen fragments
del dibuix reticulat de les soles,
el mosaic trencadís dels nostres dies.

M'agrada sentir-te als meus dits,
sentir l'escalfor de la sang que no dorm,
sentir la tija del teu respirar,
sentir la saba de l'arrel del cos
que ara miro de desvetllar
amb la meva mà freda, amb aquests dits
que t'acaricien amb poca traça
—el coll encongit, un pit aixafat,
la mà de dins, que tens calenta i morta—,
com si fossin el musell gelat
d'un talp que grata o ensuma
la crosta d'alguna menja que estima,
la clova d'un animal que desitja.